

en Arbejder uden Arbejdsgiver maa siges at være sin egen Arbejdsgiver, og at han, da Loven ikke omfatter Arbejdsgivere overhovedet, saa ikke kan være under Loven, forekommer mig og mange andre i denne Sal med mig indlysende. Skulde det ærede Medlem endnu drage i Tvivl, at der er en principiel Forskel mellem den Arbejder, som arbejder for en professionel Arbejdsgiver, og den Arbejder, som arbejder for egen Regning, f. Eks. i Bygningsfaget, kan henvende sig til Arbejdere eller deres særlige Repræsentanter her i Tinget, han vil da nok faa at vide, at der ogsaa i deres Øjne er stor Forskel mellem saadanne løse Arbejdere og den Arbejder, som arbejder under en professionel Arbejdsgivers Ordre, Ledelse og Tilsyn, og som vi som Følge deraf henlægge under Arbejdsgiverens begrænsede Ansvar.

I øvrigt giver jeg det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) Ret i, at selv om man havde kunnet gaa ind paa den modsatte Betragtning, som man har gjort gældende ved Ændringsforslag under Nr. 12, gik det alligevel ikke an at vedtage dette, fordi hele Ordlyden i Loven er konstrueret i Overensstemmelse med, at det kun skulde være Arbejdsgivere, der drive Virksomhederne som Næringsvej, der skulle have Forsikringsansvar efter Loven. Vedtage vi denne Ændring, vil en Mand ikke kunne lade sine Folk hugge Is paa sin Dam og tage Isen ind til sit Landbrug uden at have Forsikringsansvar. Vedtage vi den, vil paa samme Maade enhver Købmand, der har et Pakhus, komme ind under Loven for alle de Medhjælperes Vedkommende, som han anvender i Vareforretningen, paa Grund af Bestemmelsen om „Pakhusarbejde“. Vedtage vi den, vil man næppe kunne lægge Skærver paa sin egen Gangsti, sin egen Vej, fordi Loven indbefatter „Vejanlæg“. Bestemmelsen vilde gribe i den Grad dybt ind i Loven, at den Paragraf, som nævner de indbefattede Virksomheder, fuldstændig maatte skrives om, fordi den slet ikke vilde passe mere, da den er affattet baade i dette og senere i det andet Ting med udtrykkeligt Hensyn til, at den kun skulde angaa de bedriftsmæssige Virksomheder, dem, der drives som Næringsbrug.

Dernæst er der af de samme tre ærede Medlemmer stillet et Ændringsforslag under Nr. 16 til § 8, som gaar ud paa at paalægge en almindelig Forsikringstvang uden nogen Undtagelse for Arbejdsgiverne, og et Ændringsforslag under Nr. 17 til § 9, der, saa vidt jeg forstaaer det rigtigt, fordrer, at Forsikringen skal tegnes i en bestemt Anstalt, en Statsanstalt, altsaa ikke blot „Kassetvang“, men ogsaa „Tvangskasse“. Jeg vil dertil sige, at dette og det andet Ting saavel som Regeringen saagentagende har udtalt sig imod at paalægge Forsikringstvang, ja, at der ofte er hørt Røster om, hvor heldigt det vilde være, dersom Forsikring kunde undgaas, hvad den dog ikke kan i mange Tilfælde, men at man dog venter, at de store Virksomheder ville beholde deres Risiko selv, for at der derigennem kunde tilvejebringes den Forebyggelse af Ulykkestilfælde for Arbejderne, som disse flere Steder i Udlandet have ønsket netop skulde bringes til Veje gennem Forbud mod Forsikring. Man bør derfor ikke tvinge dem til Forsikring, vi have i alt Fald ikke villet tvinge dem her til Lands til at forsikre hos Selskaber, dersom de ere villige til at tage Følgerne og derefter maa antages, paa Grund af den betydelige Interesse, der er knyttet til Undgaaelsen af Ulykkestilfælde, at ville foretage saadanne særlige Foranstaltninger til Undgaaelse af Ulykkestilfælde, som det skulde være muligt at udføre. Nu ville de tre Herrer imidlertid i den sidste Time i § 6 paalægge en Forsikringstvang uden dog at nævne nogen som helst Vej til, at denne Forsikringstvang kunde blive effektiv. Der er ikke stillet noget som helst Forslag, sigtende til, at de Arbejdsgivere, som komme under Loven, ville faa at vide, at de ere under Forsikringsstvang. Det var der dog i det tidligere Forslag i 1891. Der var meget minutiøse Bestemmelser, som paalagde Autoriteterne og Arbejdsgiverne stort Besvær med at afgive aarlige Indberetninger, Angivelse af Arbejdernes Tal, Løn o. s. v., Bestemmelser, som ganske vist vare meget trykkende for Arbejdsgiverne og Øvrigheden, men som ikke kunde undværes. Her foreslaar man ganske simpelt Forsikringstvang uden noget som helst Middel, hvorved man kan sikre